

Stef Reynaerts , TBNZ nonstop 18 juni 2010

Na de geslaagde TBOW van vorig jaar vond ik terug de motivatie om me nog éénmaal aan de TBNZ te wagen. 375 km / 4300 hms nonstop , het blijft een hele opgave en alles moet mee zitten wil je zoiets tot een goed einde brengen. Het werd ook het enige doel qua fietsen voor 2010 dus een ontgoocheling wou ik toch vermijden.

In december 2009 al begonnen met de voorbereidingen zodat de conditie in winter breed genoeg bleef om later een goede basis te hebben. Aankomen in Torgny was mijn enige doel dus heb ik bijna uitsluitend lange duurtrainingen gedaan , eerst met de singlespeed, daarna veel mtb om toch wat intensiever te rijden en uiteindelijk de langste ritten op de weg. Om de vele uren in het zadel te verteren was zondag de rustdag van de week , het vrouweke was content dat ik thuis was en zo stond ik maandag toch ook nog fris op het werk. Op het eind van elke maand reed ik een lange mtbrit(+ 10h) om zo op te bouwen naar 18 juni. Die trainingen waren cruciaal om met vertrouwen kunnen te vertrekken en het materiaal, voeding en drank te testen . Ondanks de lange en koude winter heb ik bij elk van die trainingen telkens mooi weer gehad , was het een voorteken ?

De voorbereidingen verliepen allemaal vlot en de laatste 2 weken voor de start stond de fiets aan de kant. Eten , slapen en drinken was wat nu telde . Zelfs een avondje stappen kon er nog af , ontspanning telt ook en de TBNZ begint met een duik in het nachtleven dus dat moet ook getraind worden ;-)

Vrijdag 18 juni 2010 22.00 h

Zoals altijd met zulke ritten sta je dan plots aan de start , al maanden gaat dit moment bijna dagelijks door mijn hoofd maar het blijft toch even slikken . Iedereen staat vol goeie moed klaar om de rit aan te vangen. Wim en ik doen uiteindelijk een poging om zonder ondersteuning het einde te halen. Dit is niet direct een nadeel , buiten het extra gewicht dat je meesleept. Je bepaalt voortdurend zelf waar en wanneer je stopt en er zijn voldoende mogelijkheden om voorraad in te slaan onderweg .

De eerste kilometers rijden we nog in het daglicht , ik zit snel achteraan en zoek mijn eigen tempo. Elias, Jeroen en Riny rijden stevig door en zijn al uit het zicht verdwenen. Aan de eerste stop op 35 km zie ik Elias'ouders nog , ze hebben daar al een voorsprong van 30 minuten De helmlap is ondertussen opgezet en ik duik de nacht in. Een echte nachtrit dit keer , van zonsondergang tot zonsopgang (en hopelijk niet opnieuw tot zonsondergang) Dries , Stefan , die in estafette zouden rijden maar uiteindelijk toch gelijk van start gaan, en Wim rijden vlak voor mij.

Het noordelijke deel van parcours (Grens – Tienen) had ik voor een groot deel niet verkend sinds vorig jaar .Ik herken veel maar moet toch regelmatig bijsturen wat eigenlijk een beetje voorzien was . Parcourskennis is een groot voordeel , zeker als je op

de gps moet vertrouwen maar doordat ik regelmatig moet zoeken blijf ik toch aandachtig en is het bij aanpassingen die Elias dit jaar doorvoerde ook voor mij een verrassing. Door het droge weer van de afgelopen dagen ligt het parcours er goed bij , alleen de zandstroken zijn zwaar en het kost me iets te veel moeite om er vlot door te gaan . Dit is gelukkig maar een klein dipje , na Herentals (60 km) ligt het meeste zand achter ons en gaat het opnieuw vlotter. Van de eerste drie is ondertussen geen spoor meer , aan de abdij van Tongerlo (77 km) zie ik Stefan,Dries en Wim terug . Ze wachten op de volgwagen van Stefan en Dries die een beetje moeite heeft met ons tempo ;-). Het is ondertussen 02.00h , door de frisse wind koel ik snel af en besluit toch maar beenstukken aan te trekken en te vertrekken . De knieën spelen een beetje op en ik hoop dat het snel betert. In tegenstelling tot vorig jaar is er nergens een mens te zien op dit deel van het traject, toen was het soms te gek voor woorden wie en wat ik allemaal tegenkwam , nu alleen maar stilte en rust , eigenaardig

Voorbij Herselt komt er wat meer afwisseling en vlak voor de Bosberg hergroeperen we achteraan om samen de mooie tracks te rijden . Ik rij een stukje als gids langs de moeilijkere stukken . Na een batterijwissel van Wim rij ik alleen verder met de gedachte dat ik toch opnieuw ingehaald zal worden. De nacht loopt op zijn einde en op de bredere wegen is het gemakkelijker om in groep te rijden dus ik wacht wat op de anderen. Door een lekke band waarvan ik niets wist duurde het wat lang en ben ik dan maar verder gereden. Ter hoogte van Rillaar is er een eerste tussenpunt voor mij , hier ging vorig jaar het licht letterlijk uit , nu gaat alles gezwind en ik rijd met gemak verder.

Vooraf heb ik een grote stop bij mij thuis voorzien , ik moet hiervoor 12 km extra rijden en van het parcours afwijken maar dat weegt niet op tegen de voordelen. Om 0600h kan ik dan ook thuis een spaghetti in de microgolf steken en de rugzak opnieuw vullen.Mijn vrouw heeft alleen de koffie gemaakt , de rest deed ik echt zelf ... self supported was de doelstelling ;-). Ik neem mijn tijd en vertrek terug om 06.50h . Elias zei vooraf dat dat wel een risico was , als je op dat moment een dipje heb is opgeven wel héél snel gebeurd. Dat risico wou ik nemen en ik rekende eigenlijk op het feit dat ik zo de rit in 2 delen splitste . Deel 1 probeerde ik te negeren , het was tenslotte al achter de rug . Deel 2 (tot 25 km voor Torgny) heb ik als verkenning al in éénmaal gereden zonder problemen qua bevoorradings ed. en kan ik omzeggens zonder gps rijden. Het was een gok en wonderwel lukte het . Na een nachtrit van 130 km zonder slaap voelde ik mij echt nog fris !

Ik rijd nu minstens een uur achter de rest aan en zal waarschijnlijk niemand meer zien voor de eventuele aankomst in Torgny. Het vals plat van Haspengouw is zoals de vorige keren niet echt een plezier maar alles ligt nog droog en het gaat goed vooruit. Ik hou er stilletjes rekening mee dat de bikers van de 3-daagse versie misschien wel om 08h vertrekken vanuit Opvelp ,waar ik nog maar pas voorbij ben, en zo mij kunnen meepakken in hun zog later op de dag . Achteraf bleken ze pas om 09h te vertrekken en ik heb ze dan ook niet gezien.

Het volgende belangrijke tussenpunt is de Maasvallei (188 km) , omzeggens halfweg en daar begint het echte klimwerk , verder ben ikzelf nog nooit geraakt tijdens de nonstop pogingen.Tot mijn verbazing staan Dries en Stefan in te pakken. Blijkbaar hadden ze vooraf de Maas als einddoel gesteld , hun voorbereidingen waren niet optimaal verlopen en ze vonden het beter van vooraf te starten met een duidelijke limiet. Na een korte

babbel begin ik aan de klim uit de Maasvallei . Vlak voor de rivier was er al een steilere klim waar het nog vlot ging dus de overgang naar het kleinere verzet was geen probleem oef !

De Ardennen zijn nog een eind verderop maar de mooiere omgeving en de aanpassingen aan het traject van dit jaar zorgen voor genoeg afleiding om te blijven doorgaan .In Ciney (222 km)kom ik om 13h aan , daar is er mogelijkheid om aankopen te doen , ik vul aan en neem daar wat reserve drank en eten . De volgende stop voorzie ik in Maissin maar daar moet ik voor het sluitingsuur van de winkel zijn (19h). Nog 160km voor de boeg en het alleen rijden begint toch wat te wegen , ik begin een beetje teveel te rekenen . Orval bereiken in daglicht moet mogelijk zijn maar dan volgt er nog een stukje opnieuw in het donker , hoe ga ik dat allemaal verwerken

Voor Orval komt er trouwens nog heel wat moois en ik besluit om nu deeltje per deeltje te rijden , veel te eten en te drinken en verder geen belang te hechten aan tijd en afstand. Aankomen is de boodschap !

De leuke passage door de Famenne zorgt voor wat ontspanning en een stevige klim of twee die ik grotendeels te voet doe. Kwestie van wat krachten te sparen en de lange bospassage na Tellin vlot door te komen. Voor de verharde klim vanuit Resteigne heb ik nog een alternatief gevonden dat eventueel voor 2011 kan gebruikt worden . Het plan was om het nu al te verkennen als afleiding maar daar had ik nu de moed niet voor , de kans bestaat dat ik dan moet terugdraaien wegens niet te doen , het zal dus voor een andere keer zijn en ik blijf op het traject van dit jaar.De buien zijn ondertussen al wat talrijker en heviger geworden wat spijtig is voor de volgende kilometers , mooi als het droog is , de hel als het koud en nat is. Hier neem ik voor het eerst contact op met ons ma ,die de permanentie verzorgt in Torgny ,om door te geven dat alles ok is, Elias ‘ vader laat weten dat Elias al op 60 km van de aankomst is . ALLO !! Hij en Jeroen zitten dus al 60 km verder dan ik . Dat is effe een moeilijk moment maar vooraf had ik mij al voorgenomen daar niet naar te luisteren. De zeurende pijn in de knieën die ik vannacht al had komt plots weer terug door de afkoelende regen en ik las al wat meer stops in om wat te kunnen rusten. Buiten de lichamelijke ongemakken voel ik mij nog steeds verbazend fris. Vooral omdat ik nu ook kort bij Maissin (278km) ben en alvast niet zonder eten of drank zal vallen . Alvorens in Maissin aan te komen zijn er een paar hele mooie en desolate stukken door de bossen waar je geen mens ziet , zalig! De ondergrond word wel modderig maar het bleef nog binnen te perken en om 17.30h kan ik mijn boterhammekes in Maissin verorberen.

Eindelijk kan ik zeggen “ nog 100 km te rijden” . Het echte aftellen kan stilaan beginnen en na een langere asfaltstrook na Jehonville (288km) begint , voor mij althans, het mooiste deel van gans de rit .

De bossen in en rond Herbeumont zijn schitterend en zorgen elke keer weer voor mooie momenten. Het traject kruist hier op korte afstand verschillende valleitjes zodat het

constant klimmen of dalen is . De zon is ook terug en dat geeft schitterende vergezichten, verrassende lichtspel en al hier en daar wat rare beelden die ik toeschrijf aan de vermoeidheid. Zo zag ik in een boomstam met zwammen een enorm everzwijn waar ik echt voor gestopt ben! Gelukkig zie ik verderop tweemaal een groep echte everzwijnen zodat ik terug de juiste dingen op de juiste plaats zie. Vooral de eerste groep zorgt voor wat adrenaline, ze staan midden op de weg . Uit ervaring weet ik de dat zeugen er niet voor terug deinzen om hun jongen te verdedigen en ik wacht tot ze iets of wat van de weg afgaan . Ik probeer zo snel mogelijk de groep te passeren en de kleintjes stuiven weg in alle richtingen. Zoals verwacht komen de volwassen dieren mijn richting uit maar ik ben al te ver weg om nog gevaar te lopen.

Aan een mooie oude spoorwegviaduct (305km) las ik opnieuw een stop in . Nog +/- 65 km te gaan, juist dan krijg ik het bericht dat Elias en Jeroen zijn aangekomen na 21h 22min , chapeau !!!!! In plaats van mijn moral te verliezen geeft het mij weer wat moed , “ ik doe het dit keer ook helemaal “ denk ik , wat later op de fiets blijkt dat het nog wel wat gaat duren voor ik Torgny aankom ;-)

Na nog een paar langere hellingen sta ik aan de rand van de Gaume , de streek waar ook Torgny ligt . Na eigenlijk een hele dag hoogte te winnen gaat het hier van 400 m naar 200 m in +/- 1 lange afdaling . De ondergrond is terug helemaal droog en ik bereik Orval (335 km) om 21.45h . Tijd voor een colaatje en nog maar wat boterhammen , nootjes en abrikozen.

Ik verwittig de permanentie dat ik nog steeds onderweg ben en dat alles ,gezien de omstandigheden, nog lukt.

Met laatste zonnestralen op de rug begin ik aan het laatste deel , technisch niks uitzonderlijks maar nog wel wat klimmen van de steilere soort . Dat gaat nog pijn doen. Hier rekende ik eigenlijk wat op de euforie die zo kenmerkend is wanneer je een lange rit tot een goed einde brengt maar dat verschijnsel bleef uit . De vermoeidheid nam de overhand en het was meer survival dan triomf . De honderden dieren langs de kant van de weg vonden het ook raar dat er nu nog beweging was . Mijn helmlamp schijnt met veel strooilicht en zo weerkaatsen de ogen van de dieren het licht honderden meters ver voor mij. Indrukwekkend wat een nachtactiviteit hier heerst . De apotheose was voor 4 jonge vossen die zelfs niet wegliepen en lustig naast mij verder dartelden. Deze streek is ook pikkedonker , nergens geen strooilicht van snelwegen of grote steden. Als hier het lichtje uitgaat zie je niks meer.

Ondertussen komt Torgny dichterbij , ik geraak nu wel echt leeg gereden. Al wat ik eet is binnen de korste keren verteerd en verbrand . Puur op wilskracht begin ik aan de laatste klim naar de aankomst , het verhard stuk lukt nog maar éénmaal in het bos is het over, ik slenter van steen naar steen en zie het pijltje op de gps maar niet vorderen . Na heel wat gevloek en gezucht wordt het wat vlakker en zie ik de eerste huizen van Torgny . Het is nu 00.30 , zondagmorgen 20 juni. Na 26 uur en 45 minuten kom ik aan in Torgny.

Gelukt !!!!! Nooit gedacht dat het zou lukken , ik was altijd zwaar onder de indruk als ik bij vorige edities de anderen zag aankomen en nu stond ik daar zelf !

Ik wordt opgewacht aan de gite waar we overnachten , Elias is zelfs terug opgestaan om mij te feliciteren en ook Wim die om 23h 20 aankwam is nog wakker . Merci mannen !

Na wat eerste indrukken uit te wisselen zet ik mij achter het zoveelste bord pasta van deze week en laat het allemaal wat op mij af komen . Ik ben doodop maar dolblij en slaap eigenlijk al onder een iets te frisse douche .

Een dikke MERCIÉ aan iedereen die mij en de anderen van ver en van dichtbij heeft geholpen om van de TBNZ 2010 een succes te maken.
Uiteraard ook weer een dikke proficiat aan iedereen die van grenspaal tot grenspaal reed
!!!

Stef